

— Казвашъ, крѣчма държи?

— Хе тамъ, на горния край, до площада. По фирмата ще намѣришъ крѣчмата, името на Игната още стои.

Богданъ вдигна яката на шубката, кимна съ глава на низкия небръснатъ рибаръ и трѣгна къмъ градеца.

Улицитѣ и площадитѣ му сж тъй познати, черквитѣ му сж тъй близки, прагътъ на всѣко кафене го поздравява. Отъ прозорцитѣ скрито надничатъ момичета, той се чувствува вече у дома си, накривява още повече чуждестранната моряшка фуражка и сваля яката, за да се виждатъ лѣскавитѣ значки на френската флота. Натѣпква наново аржентинската лула и трака съ токоветѣ по мокрия калдарѣмъ. Нарочно подбира по-голѣми и по-plosки камъни, за да тропа по-силно и горделиво. Радостъ е за моряка да има тежки подковани обуца и лула, да трака по плочитѣ, да оглежда съ полусвито дѣсно око прозорцитѣ съ бѣлитѣ перденца и да се пѣчи и гордѣе, че и досега е все още живъ и здравъ.

Спира предъ крѣчмата на Игнатъ Пощата. Ето, мисли си той, оставихъ я въ общината, дето баща ѝ слугуваше, а ще я намѣря въ тая крѣчма! А познава се, дяволъ да го вземе, че жена е стопанката! Де ще седне мжжъ да замрежи прозорцитѣ съ тия фужери и да настеле плочника предъ вратата съ циментени плочи? И бравата на вратата излѣскана...

Той улавя бравата и си мисли, колко ли пжти на день тукъ се допиратъ прѣститѣ на Ирина, отваря вратата и си мисли, какво ли лице ще направи, когато го види. Влиза навжтре, оглежда тезгяха, маситѣ и столоветѣ, пейкитѣ и календаритѣ и вика: